Ostrożnie z planem miejscowym i terenami wokół cmentarza

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią
Opublikowano: piątek, 27, grudzień 2019 08:59
Bartłomiej Zydel
Odsłony: 6398

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu przychylił się do skargi Wojewody na uchwałę Rady Gminy w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W uzasadnieniu wyroku zostały poczynione ciekawe rozważania na temat postanowień dot. zagospodarowania terenów wokół cmentarza.

W omawianej sprawie w skardze Wojewoda zażądał stwierdzenia nieważności § 9 ust. 1 pkt 2 oraz § 14 ust. 1 pkt 5 i ust. 4 pkt 5 uchwały. Przepis § 9 ust. 1 pkt 2 uchwały stanowił, że na obszarze objętym planem miejscowym ustala się szczególne warunki zagospodarowania terenów i ograniczeń w ich użytkowaniu: wyklucza się lokalizację w obszarze strefy ochrony sanitarnej cmentarza w odległości x m nowej zabudowy przeznaczonej na stały pobyt ludzi oraz usług gastronomii. Przepis § 14 ust. 1 pkt 5 uchwały stanowił, że w zakresie strefy sanitarnej cmentarza zabrania się wprowadzania nowej zabudowy przeznaczonej na stały pobyt ludzi. Natomiast § 14 ust. 4 pkt 5 uchwały stanowił, że dla określonych terenów położonych w strefie sanitarnej cmentarza zabrania się wprowadzenie usług gastronomii.

W ocenie Sądu Wojewoda zasadnie stwierdził, że w opisany powyżej sposób wprowadzono dodatkowe ograniczenia nieumocowane w przepisach prawa (zakaz wprowadzania nowej zabudowy przeznaczonej na pobyt ludzi), a jednocześnie ograniczenia, które utrudniając stosowanie przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze, są sprzeczne z dopuszczonym przeznaczeniem terenu (usługi). WSA potwierdził także pogląd wyrażony w skardze, według którego § 3 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że odległość cmentarza od zabudowań mieszkalnych, od zakładów produkujących artykuły żywności, zakładów żywienia zbiorowego bądź zakładów przechowujących artykuły żywności oraz studzien, źródeł i strumieni, służących do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych, powinna wynosić co najmniej 150 m; odległość może być zmniejszona do 50 m pod warunkiem, że teren w granicach od 50 m do 150 m odległości do cmentarza posiada sieć wodociągową i wszystkie budynki korzystające z wody do tej sieci podłączone. Tymczasem w § 9 ust. 1 pkt 2 uchwały wykluczono lokalizację w obszarze strefy ochrony sanitarnej cmentarza w określonej odległości nowej zabudowy przeznaczonej na stały pobyt ludzi oraz usług gastronomii.

Sąd zauważył także, że wobec przeznaczenia terenu pod działalność usługową (§ 14 ust. 1 pkt 2 uchwały) wprowadzone ograniczenia uniemożliwiały zagospodarowanie tego terenu zgodnie z jego przeznaczeniem. Jednocześnie przepisy uchwały skomplikowały prawidłowe stosowanie przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. stanowiąc w istocie niedopuszczalną ich modyfikację. WSA podkreślił, że z akt planistycznych nie wynika też, aby uchwalenie tych zakwestionowanych przez Wojewodę przepisów przez Radę Gminy było uzasadnione szczególnymi uwarunkowaniami, wymykającymi się przepisom rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 roku. W konsekwencji przepisy § 9 ust. 1 pkt 2 oraz § 14 ust. 1 pkt 5 i ust. 4 pkt 5 uchwały stanowiły źródło istotnych wątpliwości interpretacyjnych co do tego, w jakiego rodzaju ograniczenia przepisy te w rzeczywistości wprowadzają. Uchybienie to miało według Sądu istotne znaczenie, w szczególności zważywszy na fakt, że w § 6 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie Zasad techniki prawodawczej formułuje się generalny nakaz takiego redagowania przepisów aktów prawodawczych, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Innymi słowy, każdy przepis winna cechować precyzja, komunikatywność oraz wynikająca z nich adekwatność wypowiedzi do zamiaru prawodawcy. Postulaty te znajdują niewątpliwie swoje zakorzenienie w wymogach płynących z zasady określoności przepisów prawa, stanowiącej istotny komponent konstytucyjnej zasady prawidłowej legislacji. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego stanowienie przepisów niejasnych i wieloznacznych narusza konstytucyjną zasadę określoności regulacji prawnych wywodzoną

Phoca PDF

z klauzuli demokratycznego państwa prawnego, zawartej w art. 2 Konstytucji. Dotyczy to także przepisów prawa miejscowego.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 28 listopada 2019 r., IV SA/Po 769/19

Źródło: CBOSA

Phoca PDF